

ва да се погрижимъ за още храна. Хлѣбътъ се свършва. Имаме още две торби брашно. И то ще се свърши скоро. Тука ще остане най-младиятъ отъ насъ, Павелъ. Той е и ловецъ. Съ пушката си ще ви пази, па и по нѣкой заекъ може да умѣри. А ние, другитѣ братя, съ по-голѣмитѣ момчета, ще се спустнемъ долу по селата на печалба. Ще работимъ, ще печелимъ и всѣки празникъ ще се връщаме тукъ, да донасяме спечеленото: брашно, фасулъ, соль и всичко каквото ни трѣбва... Тука наоколо има още поляни. Има дори и по-голѣми отъ тая. Тамъ ще разкопавемъ, ще направимъ ниви, ще посѣемъ въ тѣхъ жито, царевица, фасулъ. Има мѣста и за градини... Чудни градини и ниви ще станатъ тукъ, съ още по-чудни: жито и царевица, картофи, лукъ, пиперъ, зеле, домати...

На другата сутринъ чичо Вельо съ братята си и шестъ по-голѣми момчета тръгнаха на печалба.

Въ новото село закипѣ пакъ работа. Женитѣ почнаха да копаятъ съ мотикитѣ, като се редуваха. Приготвяваха мѣста за градинитѣ и нивитѣ... Но да се изкопаятъ съ мотики цѣли ниви е мжчна работа.

Чичо Павелъ, който бѣше добъръ ловецъ, но и добъръ майсторъ, направи едно малко дървено рало. Свика по-голѣмитѣ деца и почна да ги впрѣга въ ралото. Тѣ теглѣха, чичо имъ държеше ралото... Децата се уморяваха, смѣняваха ги други, ала браздитѣ се редѣха една до друга... Трудно се орѣше здравата цѣлина. Децата се уморяваха, но други отпочинали ги смѣняваха и съ смѣхъ, шеги и пѣсни теглѣха ралото и орѣха, орѣха...

День, два, три, цѣла седмица децата теглѣха малкото рало и изораха повече, отколкото майкитѣ имъ бѣха изкопали съ мотикитѣ.

Когато въ близкия празникъ се събраха пакъ братята, всички бѣха смаени отъ това що видѣха. Цѣли поляни бѣха изорани, изкопани и пригответени за градини и ниви. А после ораха и копаха още.

Па посѣха нивитѣ и градинитѣ... При чудното планинско слънце, при честитѣ дъждове въ планината, скоро горскитѣ поляни блеснаха позлатени съ новитѣ ниви и градини.

Чичо Павелъ донасяше по нѣкой заекъ за ядене. Той